

"Wie willen ons in ons aigen moudertoal heuren loaten. Wie binnen der veur t volk en zai veur ons, ast even kin."

Aan het Westerwoldse land heb ik mijn hart verpand. 'k Zal er altijd naar blijven verlangen. Ver van huis voel ik meer dan ooit; jou vergeten kan ik nooit.

"Op dizze oavond is der nait allinnig proaterij, mor ook dieverdoatsie."

Degeen die vermoedt na het lezen van deze inleiding dat de schrijver het spoor geheel bijster is, zit er niet helemaal naast. Het heeft er alle schijn van dat ik een humoristische toespraak met lichtbeelden, aan het voorbereiden ben om de leden van 't Nut, een avondje aangenaam bezig te houden.

De kraantjespotten op tafel, Groninger koek en 'n spreker van een avondje gezond Groninger gevoel.

Nee... niks van dat alles. Ik probeer me geestelijk voor te bereiden op de komende Provinciale Staten verkiezingen. En wat heeft bovenstaande inleiding daar nu mee te maken? Alles!.

Het gaat goed met onze provincie en na de verkiezingen op 8 maart zal het nog beter gaan. U en ik gaan stemmen. En daar wringt nu juist de schoen. Het volk is maar nauwelijks geïnteresseerd in de provinciale politiek.

Wat er zich in de provinciehuizen op politiek terrein afspeelt en welk een invloed de gekozen vrouwtjes en mannetjes kunnen hebben op het welzijn van de provincie en zijn inwoners zal velen, aan de reet roesten, zo is allang gebleken. Daar helpen geen politieke karavanes en wonderschone bebloften aan. "Ze zitten er alleen voor zichzelf" was vaak de enige kijk van Jan Modaal op de provinciale politiek en daar-

DE WEEK BEKEKEN

mee was de kous af.

Te weinig hebben achterevolgende provinciale besturen het volk duidelijk kunnen maken wat ze voor de provincie betekenden, meestal weinig, roepen velen, maar dit terzijde.

Het Martiniekerkhof wordt door de burgerij gezien als het bestuurlijk hart van Groningen. Maar dan bedoelen ze de Stad. De Ommelanden waren alleen bij de verkiezingen in tel. En de geschiedenis heeft geleerd dat de stad zich als een potentiaat t.o.v. zijn omgeving heeft gedragen.

De laatste jaren is de invloed in positieve zin van het provinciaal bestuur op het platteland steeds merkbaarder geworden. Maar dit leidde nog steeds niet tot welgevulde stembussen.

Het bestuurlijk volkje piekert zich suf om de Groninger voor zich te winnen. Met harde zakelijke en politieke argumenten is het nog nooit gelukt om massa's Groningers het stemhokje in te krijgen.

Maar wanneer raak je een Groninger, als je ingaat op zijn gevoel. Zijn liefde voor de taal, zijn belangstelling voor de cultuur, en zijn gevoel voor zijn eigen landschap is de laatste jaren bij elke Groninger enorm gegroeid.

Zoveel te meer hij zag verdwijnen, ook weer door toedoen van provinciaal bestuurders, zoveel te sterker werd zijn verzet en hang naar het streekeigene. Stichtingen als het Grunneger Bouk en het Groninger Landschap enz. bloeien als nooit te voren. Alles wat zingt moet op een 'spaijgelploetje' en een gedeputeerde

spreekt met recht en trots Gronings.

En de politiek speelt hier nu handig op in. Typisch dat niet één partij zich naast de politiek, richt op het 'gevoel' van de Groninger. Maar zowel het CDA, de PvdA als D66 claimen het 'van Lauwerszee tot Dollard tou' gevoel.

Het CDA schreef haar partijprogramma in het Gronings. Voor de 'anderen' is er een Nederlandse vertaling. "Christus het al zegd, ik ben er veur ieder aine, ook veur de Grunnegers", zou ik haast zeggen.

D66 wil ook niks meer weten van een sterke stad Groningen en gooit het op 'Stad en Lande' samen beter, met een loflied op Westerwolde aan de hand van immer strijdlustige zanger Marius Monkau. Marius en het D66 gevoel... het lied werd een liefdesverklaring aan het Groninger landschap in het algemeen en Bourtange en Westerwolde in het bijzonder vond D66, en of D66 deze tekst wel mocht gebruiken, blij als de partij is met een medestander waar het de zorg voor het Groninger "eigene" betreft. D66 draagt zijn liefde voor het Groninger platteland al 8 jaar luid en duidelijk uit" werft de partij.

En dan de PvdA. Deze partij onderschrijft haar liefde voor het Groninger landschap niet alleen en staat altijd op de bres voor de sociaal zwakkeren dit met een wille vast as stoal. Nee... gedeputeerde Gerard Beukema gaat zelfs als een lekenpriester, te voet de provincie rond. En zo hoort dat. Gerard wil duidelijk laten zien dat het hem menens is

met Groningen en zijn bevolking. Hij wil zijn politieke boodschap uitdragen en dit niet vanuit een comfortabele positie, door zich met een snelle, door de provincie ter beschikking gestelde bolide, van zaal naar zaal te snellen, maar te voet.

Hij stelt zich bijna kwetsbaar op om in contact te treden met de bevolking en hij kan al wandelend door de provincie het landschap, de dorpskernen en buurtschappen nog eens extra in zich opnemen en ook zal hij af en toe gruwen van de planologische en architectonische miskleunen die er gemaakt zijn of waar nog zichtbaar aan wordt gewerkt.

Gerard Beukema ten voeten uit, en daarom zit er in het omvangrijk politiek wandelprogramma ook een Groninger Avond, 'n oavond mit dieverdoatsie'.

Deze week kwam ik Beukema, al wandelend tegen. Hij was in training- "Moi" zei hij zouden de Ommelanden nu straks toch het Martiniekerkhof veroveren?

TELLERLIKKER

16-3-95